

PIKKUKOPPIS EKSYY ÄIDISTÄÄN

JANINA SAARI

ANNE MUHONEN

PIKKUKOPPI EKSYY ÄIDISTÄÄN

*Kirjoittaja kiittää koppisfaktojen tarkastamisesta Kari Heliövaaraa
ja omistaa tekstin Niilolle.*

© Janina Saari, Anne Muhonen ja Minerva Kustannus, 2022
www.minervakustannus.fi
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

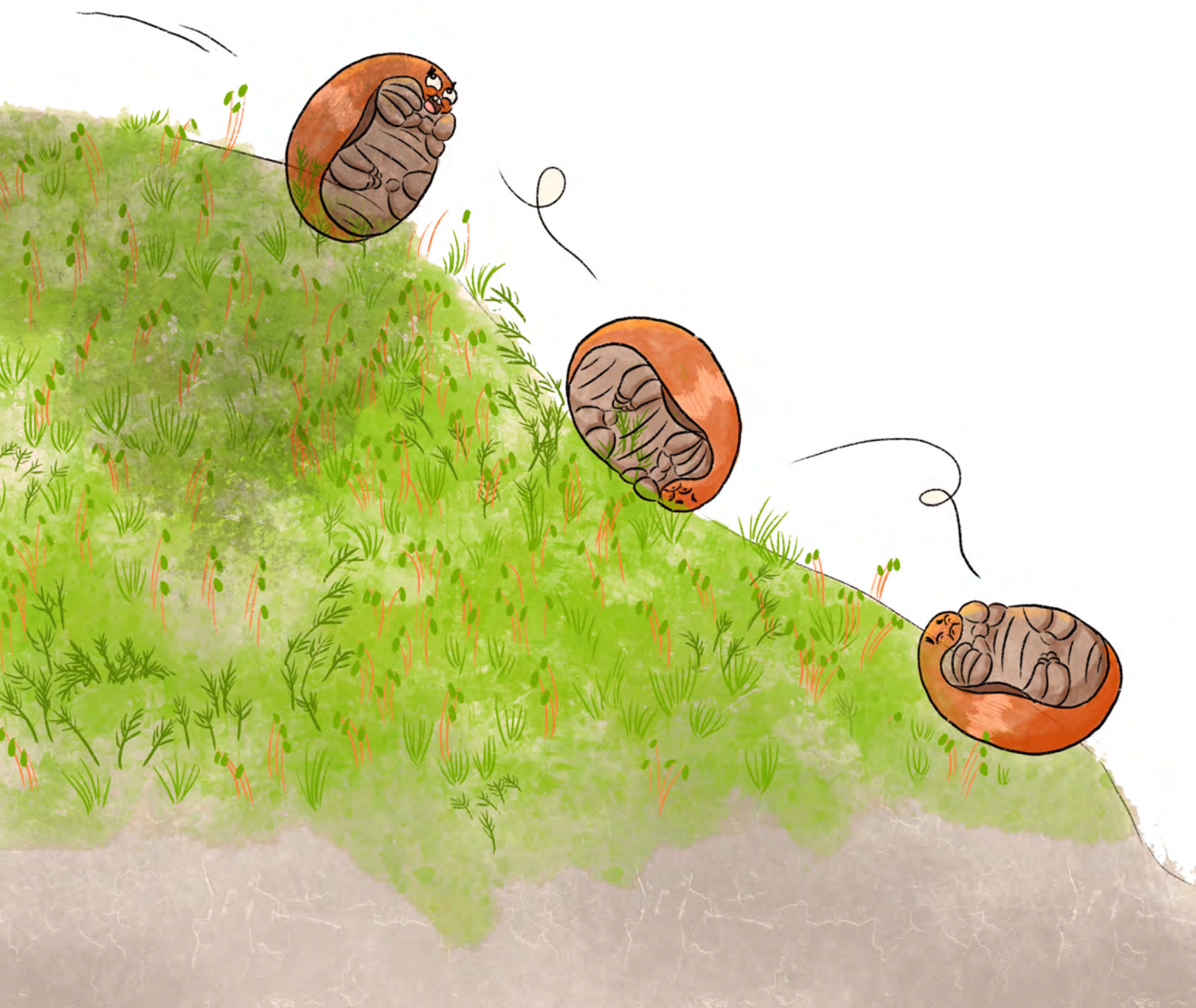
Teksti: Janina Saari
Kuvitus: Anne Muhonen
Kansi: Anne Muhonen ja Taittopalvelu Yliveto Oy
Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-587-1
Painettu EU:ssa, XXX, 2022

On upea kesäpäivä. Pikkuinen yönuppo mussuttaa sammalta kiven päällä ja ihailee keltaisina kimmeltäviä leinikkejä, taivaankannelle kiivennyttä aurinkoa. Ilmassa ei leiju pilvenhattaraakaan.

Mutta voi sentään! Yhtäkkiä suuri varjo peittää Pikku-Nupon alleen, Pikku-Nuppo säikähtää, vetää jalkansa ja tuntosarvensa syvälle kitiinikuorensa syvennyksiin ja pyörähtää kiveltä pikkuisena pallona, jatkaa pyörimistään ojanpientareelta yhä syvemmälle ja syvemmälle, kunnes vauhti hidastuu ja pyöriminen lopulta lakkaa.

Ojan pohjalla Pikku-Nuppo huokaisee helpotuksesta. Eihän varjo ollut petolintu lainkaan vaan kimalainen, jonka pörröiseen turkkiin leinikin siitepöly pienenpieninä kultahippuina varisee.

Mutta mihin äiti katosi? Pikku-Nuppo huomaa pyörähtäneensä kiveltä niin kauas, ettei äitiä näykään enää missään.

Pikku-Nuppo katselee hetken ympärilleen – tuon ruohonkorren alle, tuon pikkukiven taakse, mutta ei. Äitiä ei näy missään. Pikku-Nuppon ei siis auta muu kuin ottaa pikkuruiset jalkansa alleen ja lähteä etsimään.

Äiti, minä tulen! se ajattelee.

Nuppu saapuu metsänreunaan, jossa törröttää valtava männynkanto. Kanto näyttää hurjan isolta, se miltei peittää koko sinitaivaan näkyvistä. Pikku-Nuppu kun on itse niin kovin, kovin pieni.

– Mikäs tirriäinen sinä olet? yläilmoista kuuluu.

Kannon päältä näkyy vain kaksi pitkää mehupilliä. Tuleeko ääni mehupillistä?

– Niin, mikäs pikkuotus sinä olet? ääni kysyy toistamiseen, mutta nyt kannon reunan yli kurkistaa myös pää. – Minä olen sarvijaakko, ääni sanoo, ja pää, josta ääni kuuluu, heilauttaa nyt valtavan pitkiä sarviaan.

– Minä olen vyönuppo, ja nimeni on Pikku-Nuppo. Oletko sinä sattumalta nähnyt äitiäni? Hänkin on nuppo.

– Vai että joku nuppo, enpä ole moista kuullutkaan, mahdatko olla oikea koppakuoriainen laisinkaan, sarvijaakko vastaa. – Mietitäänpä. Nyt kun oikein ajattelen, aivan kuin olisin tuolla kannon takana nähnyt jotakin sinun kaltaistasi.

Pikku-Nuppo riemastuu ja kurkistaa kannon taakse. Olisiko äiti tosiaan siellä? – Voi ei! Ei se ole äiti, se sanoo. – Se on hiirenpapana, näetkö?

Niinhän se tosiaan oli pelkkä hiirenpapana eikä äiti, joten Pikku-Nuppon ei auttanut muu kuin jatkaa matkaansa. Äiti, missä sinä olet, se miettii.

